

ДБАЙЛИВА СЕРІЯ

ДЛЯ САМОСТІЙНОГО ЧИТАННЯ



Освітній партнер —
Національний центр
«Мала академія наук
України»



Інформаційний партнер —
проект підтримки дитячого
читання «Барабука. Простір
української дитячої книги»
www.barabooka.com.ua

1 перший
рівень

пропонує книжки
для тих, хто
щойно навчився
самостійно читати



3 третій
рівень

для тих, хто вже став чи
готується стати читачем
невеликих дитячих повістей

2 другий
рівень

для читачів, які вже зробили
перший крок і тепер
набувають читачького
досвіду в різних літературних
жанрах, формах і стилях

ЧИТАЛЬНЯ



«Читальня» — це затишний книжковий будинок для читачів-початківців. Кожен наступний поверх запрошує книгодрузяк дедалі вище «підніматися» в мистецтві читання.

Цікаві історії відомих сучасних українських письменників з ілюстраціями від самобутніх українських художників. Наприкінці кожної книжки є творчі завдання, які можна виконувати як самостійно, так і в товаристві інших книгодрузяк.

Концепцію «Читальні» розробили методистки Національного центру «Мала академія наук України», письменниці Галина Ткачук і Тетяна Стус.



Рівень 2



Знайомий сніговик

Леся Воронина



ЧИТАЛЬНЯ

РІВЕНЬ 2



Леся Воронина
ЗНАЙОМИЙ
СНІГОВИК
намалювала
Катя Штанко

У ЧИТАЛЬНІ
ЧЕКАЮТЬ



Справжній геній
із книжки
**Оксани
Луцевської** —
на 1 поверсі

Оля та її тато
з книжки
**Наталії
Ясіновської** —
на 1 поверсі



Відьма
з книжок
**Сергія
Лоскота** —
на 2 поверсі



Даринка
з книжок
Тані Стус —
на 3 поверсі



Мрамуровий
хлопець
із книжки **Аліни
Штефан** —
на 3 поверсі



Давай книгодрузячитися!

Лєся Воронина

ЗНАЙОМИЙ

СНІГОВИК



намалювала
Катя Штанко



1

Надвóрі було темно. Лише сніжинки, як змерзлі метелики, кружляли біля освітленого вікна.

Оля лежала в ліжку й сумно дивилася на ялинку. Світло лампи відбивалося від кольорових дзеркальних ку́льок, кумедних клоунів, вухатих мавпочок і зайців.



Скільки подарунків у неї в ці новорічні свята! Тато й мама так хотіли, щоб вона не сумувала. Але навіщо їй ще одна лялька Барбі, величезний конструктор Лего й навіть новий планшет? Усі її друзі зараз бігають на вулиці, їздять на санчатах і лижах, ганяють на ковзанах, а вона, хвора, усе лежить і лежить у ліжку.



II

Тихо відчинилися двері, і до кімнати увійшла мама. Нахилилася, погладила Олю по гарячому чолу та прошепотіла:

— Знаєш, сьогодні особлива ніч, коли можуть здійснитися найдивовижніші бажання. Треба тільки дуже захотіти!

Мама вимкнула світло й вийшла. А Оля міцно стулила повіки — так, що перед очима замерехтіли різнокольорові кола.

«Я дуже-дуже-дуже хочу одужати. Бігати на вулиці, їздити з гори на санчатах. А ще я хочу щенятко, справжнє...» — думала дівчинка, тулячи до себе іграшкового песика на ім'я Гавчик.

І в цю мить до неї долинув ледь чутний стукіт. Оля здригнулася й розплющила очі. Стукіт долинав знадвору. Дівчинка скочила з ліжка, підбігла до вікна, зовсім

забувши, що хвора, і припала чолом до холодної шибки. Зі снігової круговёрти, що вирувала за вікном, на неї пильно дивилися двоє чорних очей-вуглинок. Ніс-морквина нетерпляче посмикувався, а рот-гіллячка ворушився. Її сніговичок! Оля завмерла, не вірячи своїм очам, але білий чоловічок підніс снігового кулачка та знову загупав у шибку.

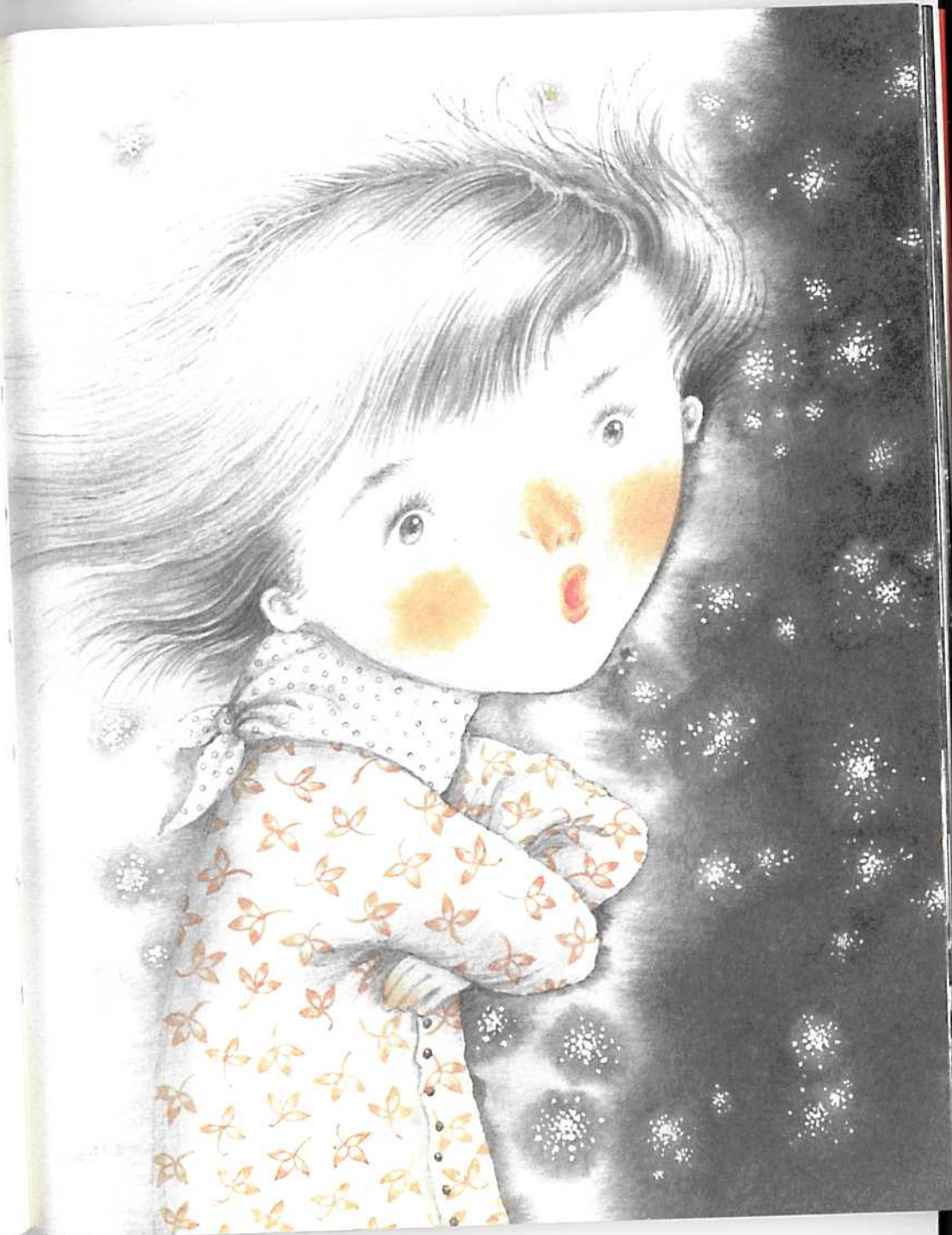


III

Дівчинка швидко відчинила вікно.

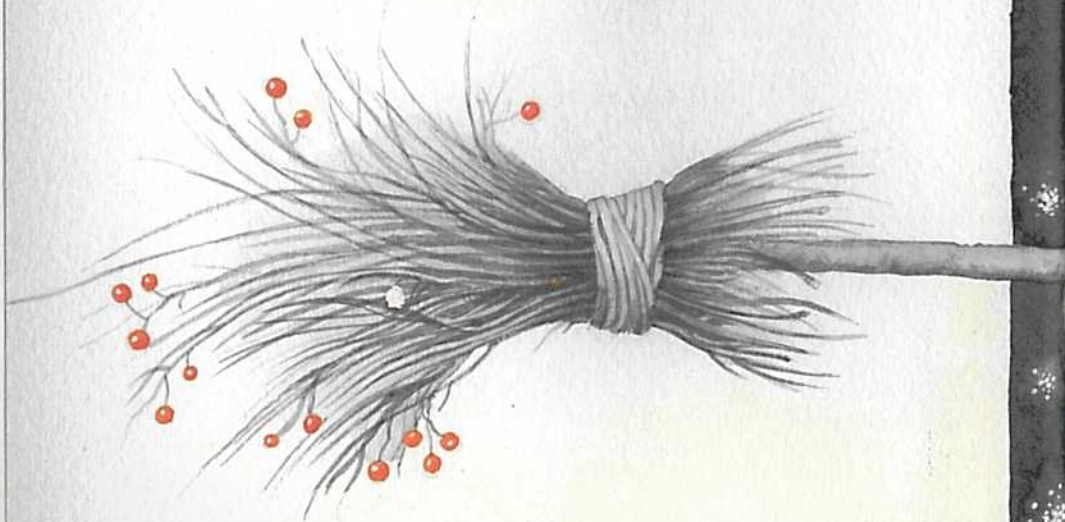
— Ну, нарешті! Здогадалася! — сніговичок глянув на Олю з неприхованою образою.

— З-заходьте, будь ласка... — сказала дівчинка, відступила од вікна й зіщулилася від зимного повітря, яке увірвалося до кімнати.

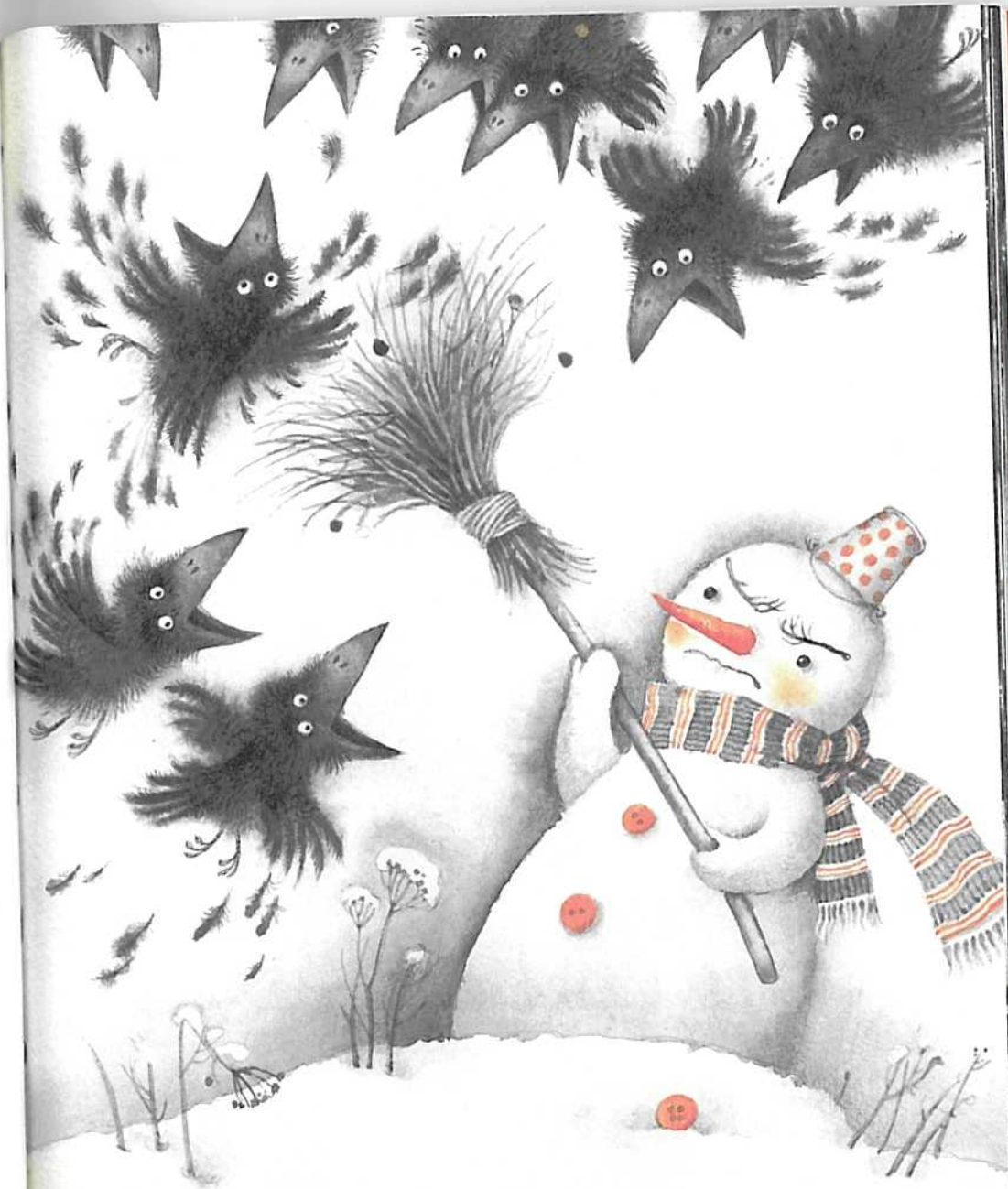


— Знайшла дурня! Та я ж відразу розтану! І взагалі, якби ти мене не зліпила та ще й не застудилася при цьому, тільки б ти мене тут і бачила!

— Ти ж мені снишся, правда? І чому ти такий сердитий?



— Тю, снюся! Таке вигидаєш!
А сердитий я від природи. Яким
зліпила, такий і є! Спробуй бути
добрим, коли цілий день стовб'їчиш
на гірці й боїшся, що хтось наїде
на санчатах чи з'їсть твого носа!
Так-так! І не смійся! Ти не знаєш цих
гав — буває, підлетить таке дзьо-
б'ате одоробло й умить поцупить
твого носа. Добре, ти хоч здогада-
лася мітлу мені в руку встромити —
вони її бояться. Часом, коли ніхто
не дивиться, так оперіщиш нахабу,
аж пір'я полетить! Ну гаразд, щось
я тут розбазікався. Ходімо!



— Куди?! — Оля перелякано відступила від розчиненого вікна ще на крок.

— Тю, і оце заради такої боягузки я дерся аж на третій поверх по слизькій пожежній драбині?! Зазираю у кожне вікно, щоб її знайти! Усі кулаки пооббивав, поки достукався! Хіба не розумієш? Зовсім випадково в тебе з'явилася НАГОДА. Я візьму тебе на Чарівну гору! ПО ЗНАЙОМСТВУ! А знайомство зі сніговиком... Ну, ти сама розумієш...



IV

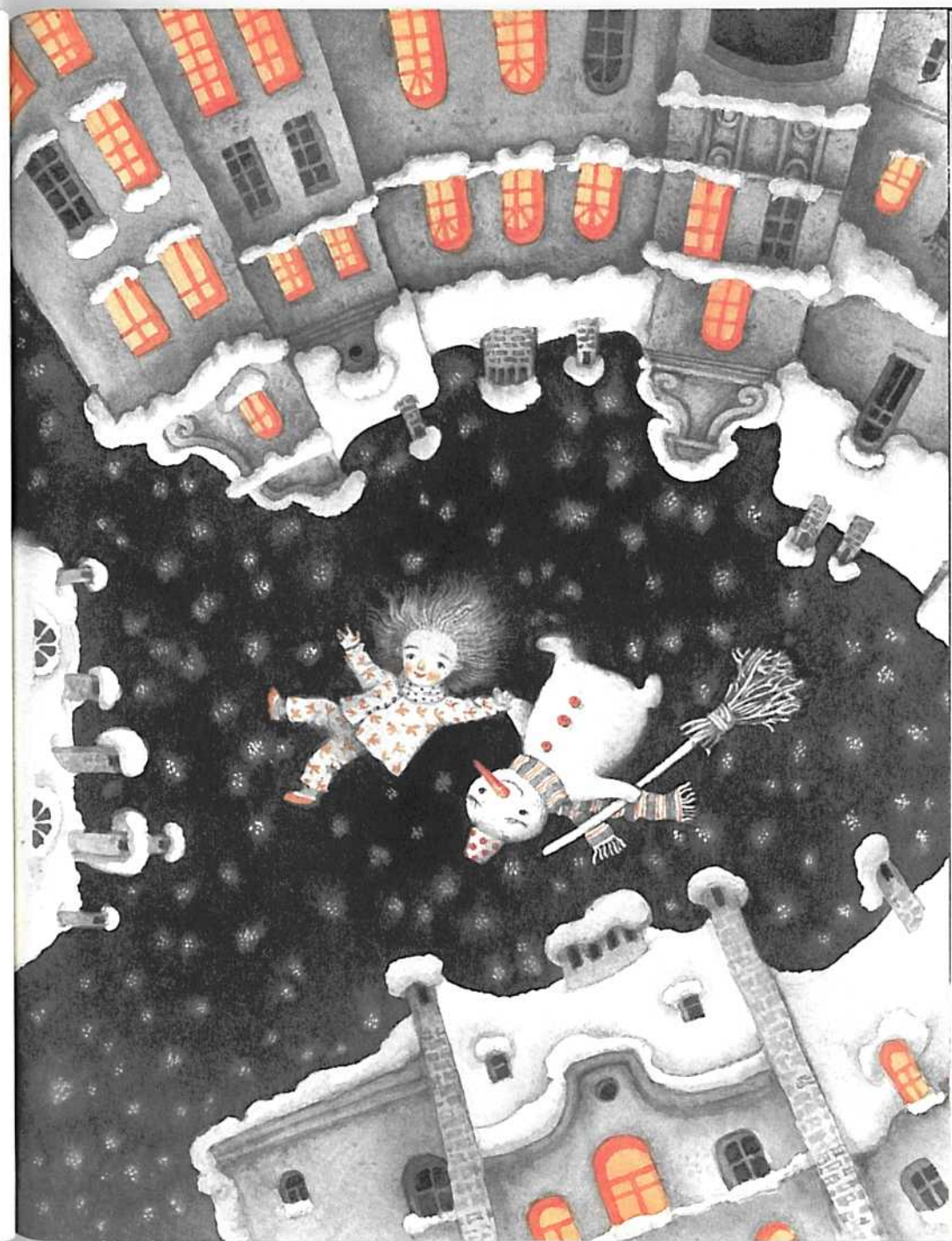
Сніговичок подав Олі маленьку білу ручку, і дівчинка з óстрахом простягла свою. Зараз її обпече холодом! Але ні — долоня занурилася в щось легеньке, пухнасте й ніжне. Олі несподівано стало так радісно, що вона закинула голову й голосно засміялася.



Дівчинка відштовхнулася від підлоги, перелетіла через підвіконня і, вільно пливучи в повітрі, разом зі сніговичком опустилася на засніжену землю.

— А тепер тримайся! — сніговичок підвів Олю до санчат, що стояли під засніженим дубом. Сам сів попереду, а вона вмостилася ззаду, міцно обхопивши руками білого чоловічка. Дівчинці здалося, що вона притулилася до м'якої пухової* подушки.

*У деяких словах буває два правильні наголоси.



Сніговичок ухопив мітлу, що лежала в санчатах, і, змахнувши нею, мов веслом, гукнув:

— Уперед!

Тієї ж миті санчата, підхоплені вихором, помчали крізь білу заметіль. Оля міцно заплющила очі. Ще спробувала щось запитати, але рота заліпило снігом.



V

Нарешті спинилися, дівчинка озирнулася — і в неї від подиву перехопило подих. Санчата стояли на вершечку височезної гори, освітленої безліччю кольорових ліхтариків. А ще на горі було повно сніговиків. Величезні снігові баби статечно походжали туди-сюди та зверхньо поглядали

на своїх маленьких, непоказних снігових родичів. І жоден сніговик не був схожий на іншого.

Комусь на голову надягли діряву каструлю, хтось хизувався кристалним капелюхом, а голови деяких сніговиків прикрашали яскраві пластикові відра з-під фарби чи різнокольорові картонні коробки. І носи в усіх були різні. Окрім морквин стирчали носи-бурульки, носи-палички, носи-картоплини...

В одного маленького сніговичка за носа правила стара дірява шкарпетка, напхана снігом. Сніговичок

явно соромився свого шкарпеткового носа, стояв похнюплений і ні до кого не озивався. Олі стало шкода́ малого й вона роззирнулася, шукаючи щось підходяще. Врешті помітила велику шишку, яка вісіла на засніженій сосні, зірвала її та простягнула сумному сніговичку. Той вмить усе зрозумів і радісно закивав головою. Дівчинка обережно віддерла примерзлу шкарпетку, пожбурила її геть і приладнала на тому місці гарну шишку. Сніговичок радісно підстрибнув і помчав до гурту своїх снігових родичів.



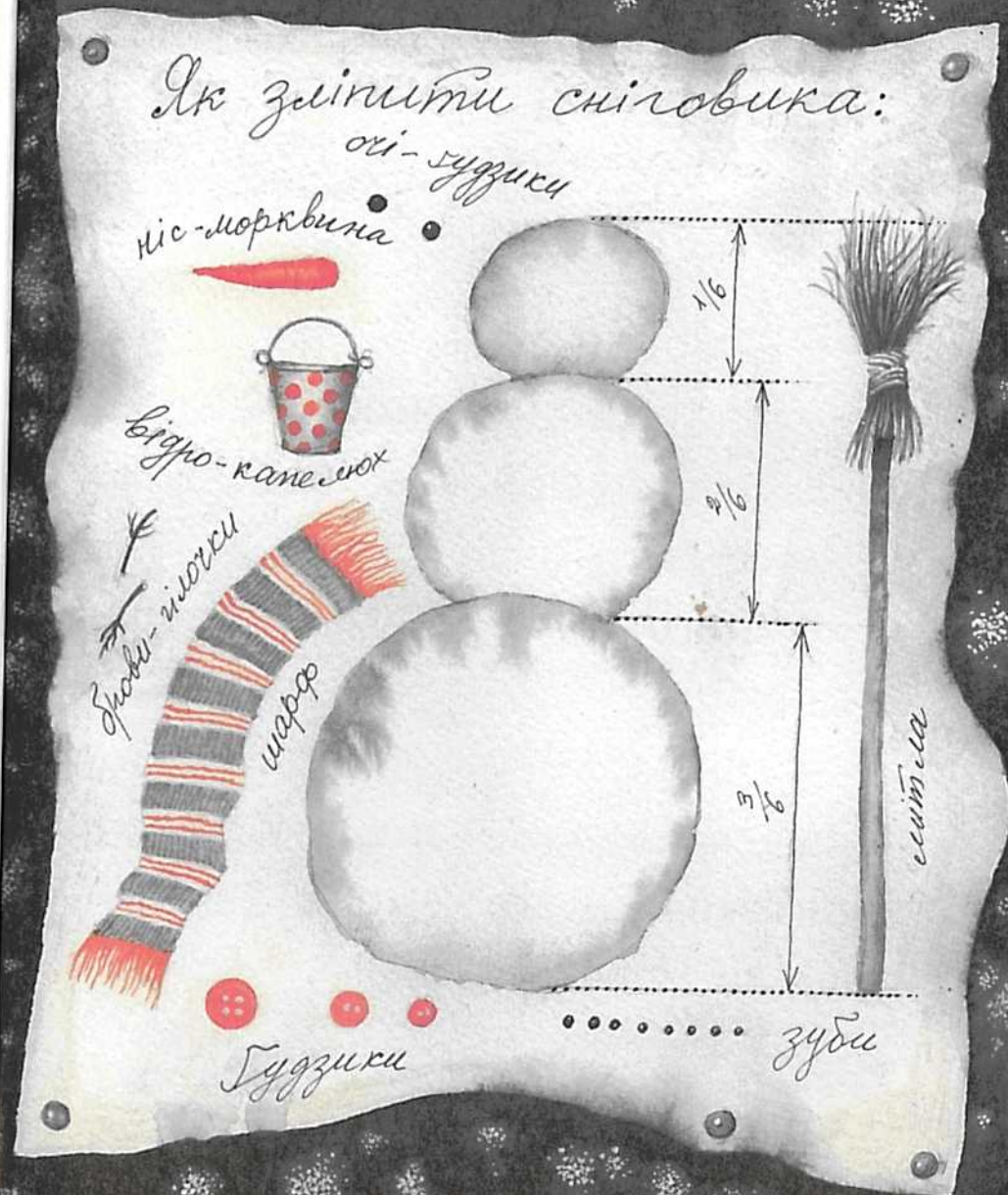
А ще на цій дивовижній горі, освітленій різнобарвними ліхтариками, було повно дітей. Усі вони радісно перемовлялися, сміялися та зовсім не зважали на те, що були вбрані зовсім не по-зимовому. Мабуть, їх так само, як Олю, забрали на свято, коли вони вже лягли спати, — у піжамах і нічних сорочках.

Оля поглянула на свого сніговичка й запитала:

— Може, нарешті ти поясниш, що тут роблять усі ці діти та сніговики?



— Розумієш, ми зібрали всіх, хто цієї зими зліпив снігову бабучи сніговика. Ти думаєш, що таких багато? Зовсім ні! Щороку нас ліплять усе менше й менше. А ти уявляєш, що буде, коли нас узагалі перестануть ліпити? Ми зникнемо! Назавжди... Тоді і зима, і Новий рік, і Різдво будуть зовсім не такими, як тепер. От ми й вирішили виконати ваші найбільші бажання. А ще покатати вас на Чарівній горі.



— А хіба ця гора чарівна?
— Так! Ця гора нескінченна.
Вона скінчиться лише тоді, коли
ти крикнеш: «Годі!».

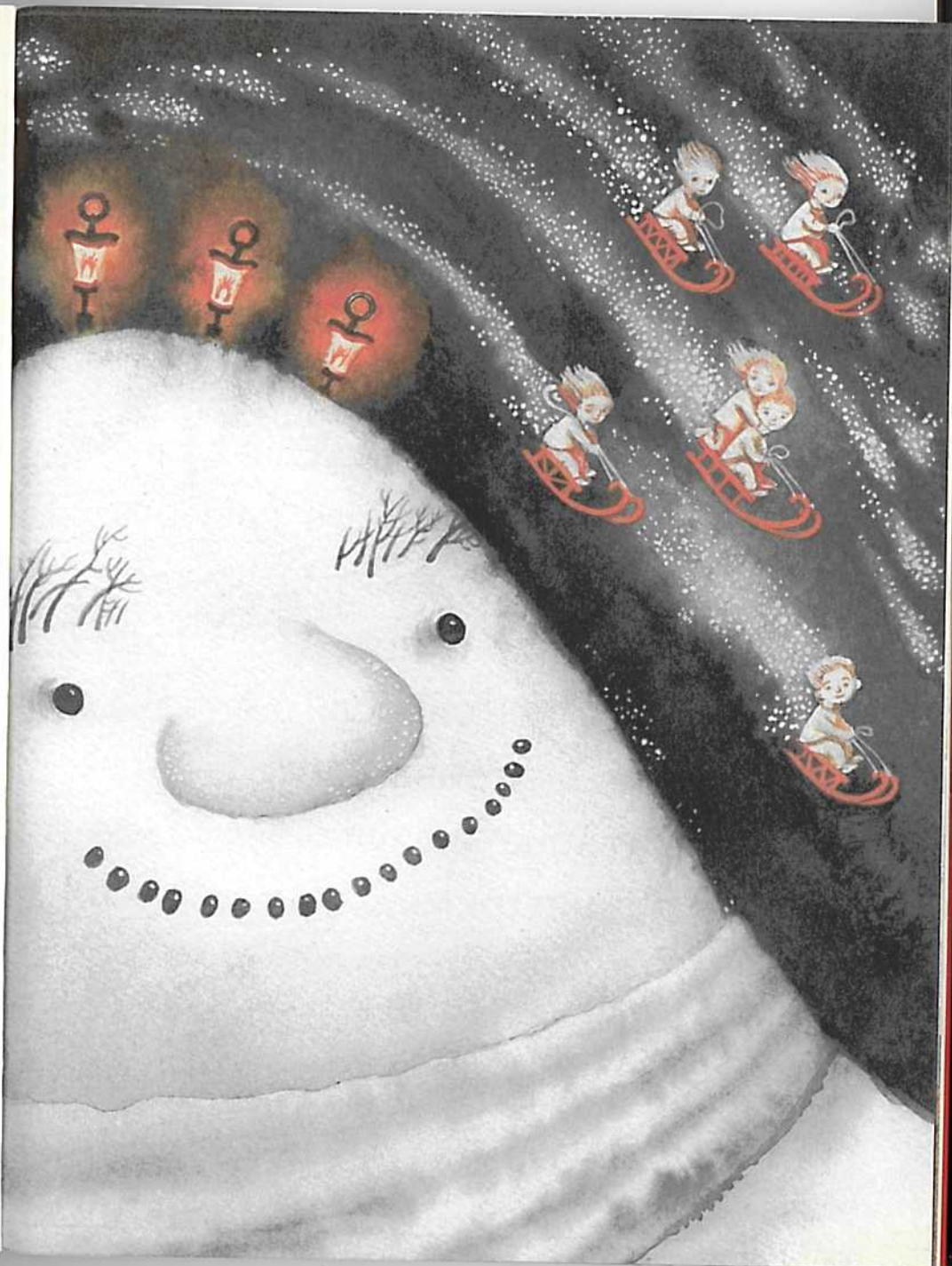
— Сніговичку, а ти поїдеш
зі мною?

— Ні, зараз ми з тобою по-
прощаємось, але наступної зими
обов'язково зустрінемося. Звісно,
якщо ти мене виліпиш!



VI

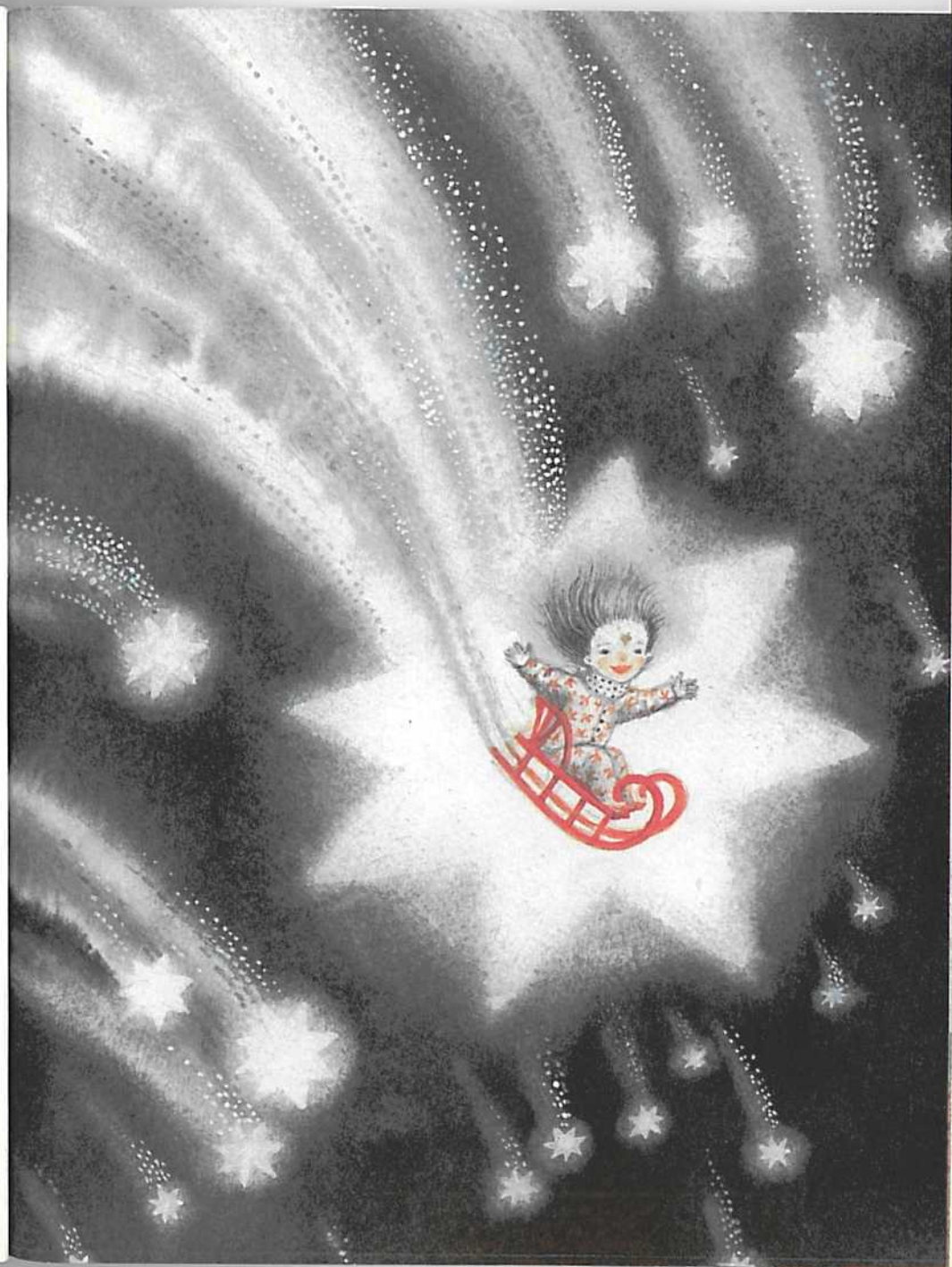
Несподівано на горі стало зовсім тихо. Найбільша снігова баба урочисто підняла вгору величезну мітлу й щосили змахнула нею. І діти, тягнучи за собою санчата, зі сміхом і гамором кинулися до стрімкого схилу.



Оля скóчила на санки і, озирнувшись, ще встигла побачити, як сніговичок махає їй услід рукою та щось гукає. Але його слів розчути вона вже не змогла. Дівчинка відштовхнулася й помчала з гори так, наче в неї вирости крила.

І цей політ тривав довго-довго, аж поки вона відчула, що от-от лусне від нестримного щасливого сміху. І тоді вигукнула:

— Годі!



VII

Оля розплющила очі. У кімнаті, залитій яскравим сонячним світлом, щось змінилося. Але що? Так само виблискувала прикрасами ялинка, так само лежали під ялинкою подарунки: лялька Барбі, конструктор Лего, новенький планшет... Тільки що це? Її іграшковий песик Гавчик, що згорнувся клубочком



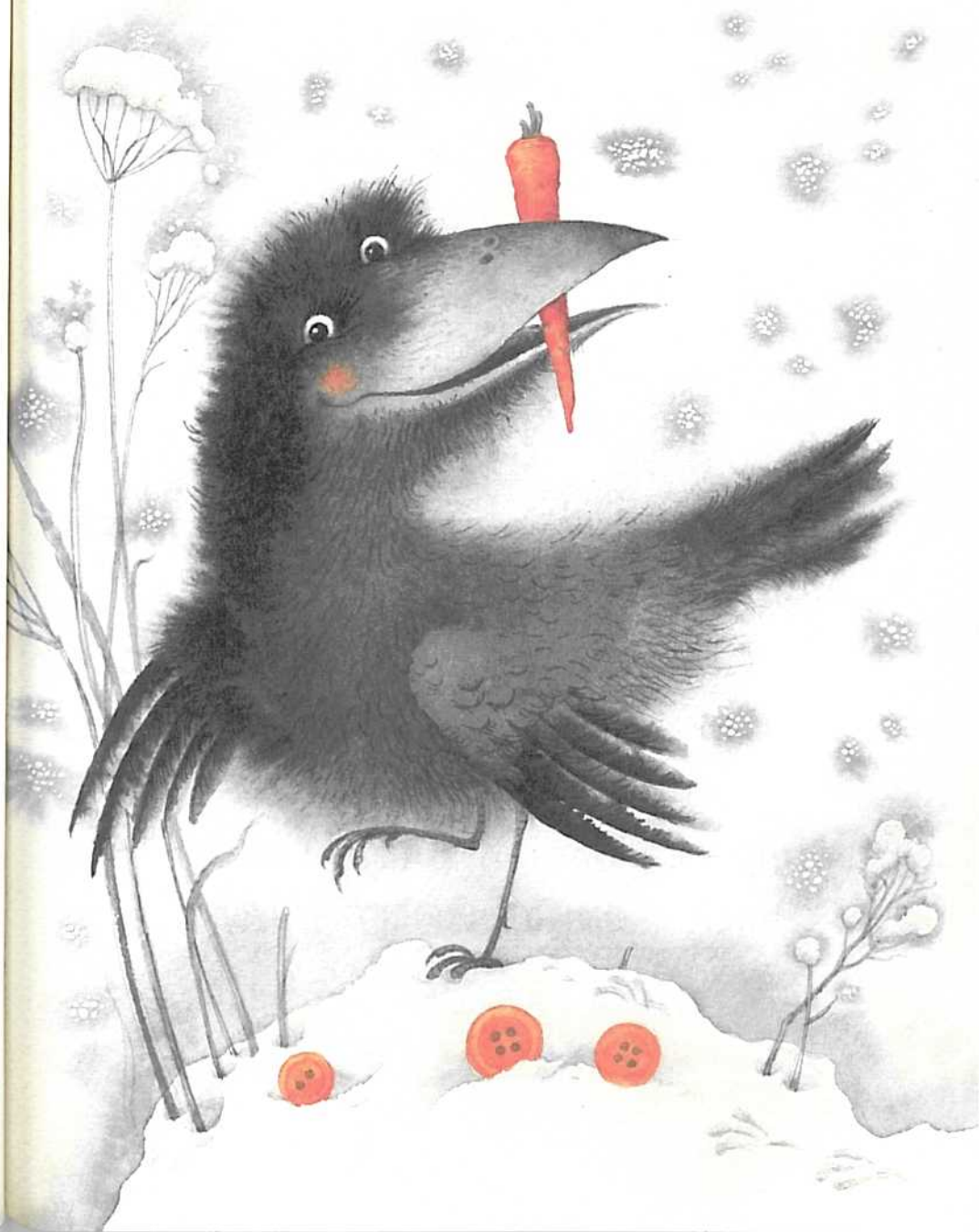
під ялинкою, раптом поворушився, став на лапки, солодко потягнувся й позіхнув!

Оля скочила з ліжка, підбігла до песика, підхопила його на руки та пригорнула до грудей. Двері відчинилися й до кімнати ввійшла мама. Усміхнулася, притулила долоню їй до лоба та сказала:

— Доню, ось ти й одужала, температури немає. Мабуть, сьогодні вже зможеш вийти на вулицю.



Оля стояла, зачудовано дивлячись на маму. Невже вона нічого не помітила? Невже не здивувалася, що іграшковий Гавчик ожив? Ні, мама поводитися так, наче цей песик жив у них завжди. Отже, чари минулої ночі подіяли!



Дівчинка підбігла до вікна й подивилася туди, де ще вчора стояв її сніговичок. Білого чоловічка з очима-вуглинками, носом-морквиною й гіллячкою замість рота на гірці не було. На тому місці походжала велика чорна ґава та здивовано тицяла дзьобом у сніг. І хоча дівчинці було страшенно шкода, що її сніговичок зник, але вона добре запам'ятала його обіцянку — повернутися наступної зими.

Звісно, ЯКЩО ЙОГО ЗЛІПЛЯТЬ!

Завдання

I. Зліпи книжкового сніговика!

На відміну від справжнього сніговика, якого ліплять зі снігу, книжкового можна створити зі слів. Просто продовж кожне речення.

Мій сніговик завбільшки з

_____.

За ніс йому править

_____.

На голові в сніговика

_____.

Вдача в нього

_____.

Мій сніговик стоїть на

_____.

II. У кожному реченні щось змінено порівняно з тим, як було в тексті історії. Знайди, будь ласка, що саме змінилося.

- А) Світло лампи відбивалося від кольорових дзеркальних ку́льок, кумедних клоунів, вухатих вовчиків і зайців.
- Б) Сніговичок подав Олі маленьку білу ручку, і дівчинка радісно простягла свою.
- В) Санчата стояли на вершечку височезної гори, освітленої безліччю святкових свічо́к.
- Г) І хоча дівчинці було страшénно шко́да, що її сніговичок зник, але вона добре запам'ятала його обіцянку — повернутися в лютому.

Леся Воронина

Народилася в Києві, за освітою — філолог. Пише для дітей, веде авторські програми на Українському радіо «Культура», захоплюється далекими мандрівками. Основні книжки:

«Суперагент 000», тетралогія про Таємні Товариства («Таємне Товариство Боягузів/Брехунів/Ботанів/Близнюків»), «Прибулець з Країни нямликів», «Нямлик і балакуча квіточка», «Слон на ім'я Гудзик», «Таємниця Пурпурової планети», «Хлюсь та інші». Твори Лесі Ворониної є у шкільній програмі.



Катерина Штанко

У п'ять років зробила першу спробу ілюстрування і відтоді пише та малює книжки. «Я — художниця і письменниця. Люблю дощ, мандри та море. Товаришую з драконами та сніговиками. Проілюструвала сорок дитячих книжок. Мої улюблені: "Сни Ганса Християна", "Царівна-жаба", "Містечко в табакерці". Написала та намалювала власну повість "Драconi, вперед!"».



УДК 82-93:373.3
В22

Серія «Читальня»
РІВЕНЬ 2

Воронина Леся

В22 Знайомий сніговик / Леся Воронина. — Харків : Вид-во «Ранок», 2019. — 48 с. : іл. с. — (Серія «Читальня», рівень 2).

ISBN 978-617-09-3719-3

Напередодні Нового року Оля ліпила сніговика і захворіла. Лежить у ліжку, сумує за розвагами та мріє про Гавчика — справжнє щенятко. До неї в гості приходять сніговик, якого вона зробила, і пропонує здійснити подорож на Чарівну гору. Що це за місце, кого вони там зустрінуть? Оповідання Лесі Ворониної «Знайомий сніговик» запрошує в новорічну мандрівку та переконує: якщо вірити в дива, вони обов'язково справдяться.

Серію «Читальня» адресовано учням початкової школи для самостійного читання чи опрацювання на уроках. «Читальня» має три рівні складності тексту. Серію розробили та апробували методисти НЦ «Мала академія наук України», експерти з дитячого читання.

УДК 82-93:373.3

Літературно-художнє видання
Серія «Читальня»
Рівень 2

Воронина Леся
ЗНАЙОМИЙ СНІГОВИК
Для молодшого шкільного віку

Ілюстрації Катерини Штанко
Керівниця проекту Тетяна Стус
Головна редакторка проекту Галина Ткачук
Провідна редакторка Юлія Каспарова
Літературна редакторка Юлія Підмогильна
Технічне редагування, верстка
Олена Румянцева

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

С786018У. Підписано до друку 30.05.2019.
Формат 64х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Ubuntu. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 3,2.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;
e-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.



Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-3719-3

- © Воронина Л., текст, 2019
- © Ткачук Г., завдання, 2019
- © Штанко К., іл., 2019
- © ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

У ЧИТАЛЬНІ ЧЕКАЮТЬ

